

Quan el passat crema

Un relat de: [Aquiara](#)

Tot està cremant. Cada arbre, cada fulla. Tot. Tot està acabant. Tot. S'està fonent el paisatge. Cada pam de terra, cada record. Cada miratge. És foc que tot ho crema. Menys controlat del que tu penses. Menys fàcil de resoldre del que tu creus.

Adéu-siau a la terra, adéu-siau al món que em rodeja. Tot està encès al meu voltant. I es reflexa a les ombres la cremor de les flames, que il·lumina cada passa de llum que és destrucció.

Tot està cremant. Cada historia allà viscuda, cada moment és fum. Fum que vola i se'n va. Fum que és la representació del dolor. La transformació del passat. Del que un dia va ser i ara és: llum, fum i cendra.

Tothom qui pot fuig. Tots els animals marxen. Marxen o moren. Grans moments destruïts. I buscant el camí que em dugui més lluny, marxant ploro. Però o marxo o moro. Tot ha acabat. Aquella vida és passat. És dolorós pensar que ningú més en sabrà d'allò. Serà un temps viscut en boca d'un mut. Seran instants d'un dia poc bo.

Plujós i sol. En el que recordaràs i jo recordaré.

Ningú explicarà a ningú com vam créixer aquells anys. Ningú explicarà a ningú la veritat Com si mai allà haguéssim habitat. Potser ni nosaltres mateixos ho sabrem pas mai. Ni voldrem saber perquè vam triar aquell camí. Ni voldrem saber si es podria haver evitat, si podríem haver estat bons amics.